

Pa boste rekli: »Strog je bil ta gospod.« Ni bil samo strog, bil je tudi prijazen, vesel. Kolikokrat smo peli v šoli njegovo pesem: »Poslušam kovača«, kolikokrat smo šli na izlet!

Majniškega izleta ne morem pozabiti! Tri dni prej smo snazili trobento, tri dni umivali boben in brisali zastavo. Pa to še ni bilo vse! Vsak je moral imeti »puško«! Pa kakšno? Grabljišče smo prevrtali, skozi luknjice vtaknili vrh. To grozno orožje smo vrgli na ramo in hajdi na izlet! Spredej zastava, za njo trobenta, v sredi boben — vmes pa vojaki. To je bil šum, ropot in ponos! Vlični podružni cerkvi smo bili pri sv. maši. Po sv. maši so se začele vaje! Fantje smo šli na grič, dekleta v dolino. Mi smo igrali »roparje, žandarje«, dekleta so pa kuhale, in sicer tako dolgo, da smo bili vsi lačni. Lakota nas je spodila domov!

Še bi lahko povedal, kako smo hrošče tresli, kako smo vrt obdelovali, kako smo se kepali itd., a bodi dovolj, saj se veselje, ki nam ga je pokojnik privoščil, da le užiti, ne pa popisati.

Lepo nas je blaži pokojnik učil tudi čednostnega življenja. Skromnost je bila njegova najljubša čednost, to nam je povsod priporočal. — Da je bil gospod globokoveren, da nas je učil večkrat moliti, — to ve najboljši dobri Bog. Vedno, preden je prišel gospod katehet v šolo, smo se pod učiteljevim vodstvom učili veronauka. Nadvse krasen je bil tudi njegov vsakoletni nagovor po prvem sv. obhajilu. Tako govoriti more le mož, ki pozna nedolžna srca.

A vendar je tudi našega gospoda učitelja tepla nesreča. Zlomil si je revež, ko je po stopnicah sprejemal na svoj godovni dan goste, po nesreči nogo. A vendar je še z bolno nogo poučeval — hoditi pa revež ni več veliko mogel. Največja žalost njegova pa, kakor mi je pravil, je bila zanj, ko so mu po neprevidnosti ukazali, naj še pred zakonitim časom zapusti šolsko poslopje. »Vse bi še pretrpel,« je dejal, »a to, da moram iti iz hiše, kjer sem preživel vsa svoja delavna leta, kjer sem trpel in se veselil, to me boli.« — Dasi je bil sin gorenjskih planin, se je vendar udomačil v vinorodni Vipavski tako, da je tudi v pokoju ni hotel zapustiti. Na zemlji, kjer je trpel, je tudi pokopan. Ob pogrebu so mu pa zvonili pomladanski zvončki, trobentale trobentice, peli pevci, ki jih je sam izučil, jokali ljudje, jokala zlasti mladina, ker ji je umrl ljubljeni vzgojitelj, učitelj in pesnik.

F. T.

Dečko s knjigami.

Poglejte ga, pridnega dečka,
že knjigo in tablico nosi!
Vprašajte ga: »Dečko moj, kdo si,
čegav in odkod?« — Pa odvrne:

»Jaz to sem, od tam — a zdaj se mi
v šolo mudi!« — Ej, mlade skrbi!
Ti meniš postati možak:
le pridno se uči in moli ponižno
iz tebe bo kdaj učenjak.

O. E. B.

